

אהוד אלכסנדר אבנר

חסיד של מחוג השניות

פלא

Cavallo e Cavaliere, Pinacoteca di Brera

אני מביט במחוג הגולש, שלש,
ארבע, מביט בשעון, המחוג גולש,
חמש. הסוס ורוכבו בזוית שטוחה

כמעט, ארד שנמרה, שש. צואר הסוס
מעונה כמחוג קבע שבארבע נח, ראש
האיש בעשר. מביט בשעון, מחוג

גולש מורה שבע. סוס ורוכבו תקועים,
שמונה, תקועים באסון, תשע. וזמני
גולש, זמנם שנצוק בארד עומד.

אני חסיד של מחוג השניות והם,
שלא שמעו את שמעו, עשר, הם, שלא
מסגלים להשמיע טיק-טק, גולשים.

רשת

עשור ברחוב ויכרט

סתו בא. השדרה מקריחה. הקב חוב
פרעונו נדחה כי נושיו נופשים. יש
פנאי לברח משהבטח. לבטח
ששכחוהו?

חרף. השדרה נקרח. בחשן
לב עושה כל מה שחפץ ושלג
מחפה. הפחד נזנח. שעת כשר.
ואחריה?

רד אביב. שדרה מכתובה שבחיה.
הנושים פרשו עוד לפני הנפש
את רשתם. לאט היא נגלית. היא לע.
מי יבלע בה?

קיץ מתגנדר בשדרה. מבסוט כי
שוב שגתה בריתו עם נושים: הרשת
נגדשה לווים. אם נשלית שא יד.
דחה. התעלם. נום.

זכר

לידיד שאיננו

אין דבר
עולה יפה כבר
זמן. עבר

זמן ואין דבר
יפה. ביש חבר
לביש. נשר

איש ולא נבר
בו איש. בו
שנשבר. איש

עבר. ביש
חבר. אין
דבר. זמן

עבר. ביש
וביש. איש
לאיש נשר. נשא

חרוז תלוש וטעם
מר. זכר לדבר
קלוש שנאמר.

2012

שימוש

גם הוא במתפתים להתמם
ולתפיל ("וכי אני אשם?
הכל מהם!") חקר מה ערך יש
למפעלו. גלה והתיאש
("מעט מזער"). חשב: "מה מטמטם
שלא לקפץ." והופ, קפץ. נחתם
מפעל שעריך לא נודע לו. עד
כה. איזה סוף.
הוא שב ונעמד.

שעה ועוד שעה תולש אדם
מפגר לוח השעות. אמנם
מודה. אך לא עוזב. אלא בולש
את אגרוניו ("איה מלי?"). באש
מצא מפלט-ארעי: "מה מטמטם
שלא לשרף." והופ, שרף. נשלם
מפעל חיים ("חיי") שעריך לא
נודע אלא לפלטתו.
כלו

שקוע בסדנת המבים
שקיעת, קימת-אדם, גוש מצית
שעצם השמוש בו משמישו.
בשמו נקרא לו: גלם – "זו?". אישון
זגוג מביט בה – "מצמצץ?". ראשה
מה לו? ("מה לא. הוא מתפוצץ.") פסחה
אותו מהתלת גורל מבית
יוצרו של עצם מת ("מת?" מת) ואת

שיריו פרסה לפרוסות והגישתן לגוש שיתחזק.

ריבוי

הַתַּפִּים עֲמְדוּ מִדְּרֹדֶרֶם וְנִמְשַׁחְנוּ לְמַלְךְ.
אֲנָשִׁים נֶאֱסָפוּ מִקְצוּי גְבוּל.
נִמְלִים הִנִּיחוּ תְלוּלֵי־תִיהֶן.
דְּבוּרִים זְמוּזְמוֹן נִעְתַּק.

לְטַפּוּ אֶת רֵאשֵׁנוּ.
הֶעֱטִיפוּנוּ גְלִימָה. הֵא בְדוּר.
הוֹשִׁיטוּ שְׂרָבִיט. כָּל קוֹל שֶׁהֲרַעִים
הִסָּה וְנִגְנָה.

חִיכְנוּ חֵיוֹד אֹמֵר סִמְכוֹת שֶׁהָרִי בְּדוּרְנוּ שְׁתוּק
וּמִכָּאֵן כָּחוּ. אֶלֶּא שְׁלֵא הִסְתַּפְּקֵנוּ.

אִיבְרִינוּ נִדְרְכוּ. חִיכְנוּ קַפֵּל וְהוֹשֵׁב לְסִתְרוּ. פִּינוּ נִפְעֵר.
נִמְלְכְנוּ.

קִטְנֵי קוּמָה הִתְרַפְּקוּ
עַל בְּרִכְיֵנוּ. בִּידֵינוּ סִכְכְּנוּם. פִּינוּ נִסְכְּר. חִיכְנוּ נִשְׁלַף.
נִמְלְכְנוּ. אֶלֶּא שְׁלֵא הִסְתַּפְּקֵנוּ.

הִטְלָנוּ לְשׁוֹן
וְהִינּוּ כָּל עוֹלָמָם. הִשְׁקֵט
נִבְקַע מִפְּנֵי חֲנִית הַמְּלָכוֹת.

רָגַע נֶפֶל עָלֵינוּ מוֹרָאָם וְהָיָה לְמִשְׁחַת בְּדוּרְנוּ וּלְכוּפֵל בְּדוּרָם

רָגַע

— — —

לְשׁוֹנוֹ בְּחוּץ:

הָשִׁיבוּ לִי אֶת נְעוּרַי וְאַעֲשֵׂם תַּפְאֶרֶת

לְאוֹהֲבֵי אֲנִי הָאוֹר שְׁאִין
לְמַעַלְהָ מְאוּרוֹ וְהֵם אֵינָם
רַבִּים וְאִין דְּבַר הַמְדַכְדֵּךְ
מְאוֹר בְּשַׁחֲשׁוֹף הוּא כֹּל מַה שְׁיִישׁ

עֲכָשׁוּ הַלְשׁוֹן
רִיר שְׁהֲגִיו נָטַל.

אֲשַׁכְּרָה חֶשֶׁב שֶׁהוּא כֹּל עוֹלָמָם. כָּאִפֵּה

יְרֵדָה לְעוֹלָם. יֵשׁ שְׁאֲמָרוֹ: "סְבִיבוֹן!"
אֲחֵרִים אָמְרוֹ: "מְטַטְטֶלֶת!" הִקְהֵל שָׁב לְגִבּוּלוֹ. בְּדוּרוֹ נִתַּן לוֹ בְּיַד רְחֻבָּה.